Flygskrift utgiven av
Kompass-gruppen,
svenska sympatisörer till

Internationalistiska
Kommunistiska
Tendensen

Nr 4, Höst 2025

KOMPASS

leftcom.org/sv kompassgruppen@gmail.com

Rasismen splittrar - klasskampen enar!

Ingen kan ha missat den våg av konservativ populism, inskränkt nationalism och ren rasism som sveper över stora delar av världen. Även om den slår mot oss väldigt olika så drabbar den oss alla - och det är därför en avgörande aspekt att ta oss an för vår klass.

Högerextremism i parlamenten och i samhället

Här hemma har Sverigedemokraterna på bara två decennier gått från ett obskyrt missnöjesparti med tydliga kopplingar till vit makt-miljön till att mer eller mindre ha stabiliserat sig som tredje största (ibland näst största) parti. Under senaste mandatperioden tycktes deras tidigare konstanta ökning sedan 2002 ha mojnat och rent av dalat lite, men nu ser de ut att vända uppåt igen. Samtidigt har de övriga partierna alltmer närmat sig med en ”stramare” migrationspolitik, både från den sittande ”Tidö-regeringen” och oppositionsledaren Magdalena Anderssons socialdemokrater.

Även sociala medier svämmar över av rasistiska utspel, och fenomenet är definitivt inte begränsat till Sverige. I Tyskland har AfD gått kraftigt framåt och nyligen såg vi i Storbritannien en demonstration med över 100 000 deltagare arrangerad av Tommy Robinson (grundare av den extrema anti-muslimska gruppen ”*English defence league*”), med slagord som ”skicka tillbaka dom”, och i USA har vi bevittnat ICE brutala raider och deportationer.

Söndra och härska

Rasism och främlingsfientlighet är vare sig något ”naturligt” inneboende fenomen hos människan, inte heller är det ett socialt fenomen som faller ned från ovan. Den utvecklades under kolonialismen och ytterligare med kapitalismens framväxt och har allt sedan dess fungerat som ett sätt att avhumanisera och förtrycka olika grupper. De senaste decennierna har udden i västvärlden starkast riktats mot muslimer och personer som migrerat från Mellanöstern men även många andra drabbas, vi behöver knappast påminna om de svartas öde allt sedan slaveriets dagar och exempelvis migrantarbetare i dagens USA. Kapitalismen är byggd på rasism, diskriminering och rangordning av människor. Förutom det direkta förtrycket mot olika enskilda grupper är det ett perfekt vapen i borgarklassens arsenal - att härska genom att söndra.

Kapitalismens kris

Från kriminalitet och bostadsbrist till oro för löner, jobb och framtid görs nu ”dom andra” till syndabock. Sanningen är att det är en krisande kapitalism som bär ansvaret för allt tuffare tider och dessutom är dess imperialistiska krig den direkta orsaken till migrationsströmmarna som man nu försöker mota bort. Människor har alltid flytt krig, förtryck och fattigdom. Och sanningen är att vi är en klass av migranter.

Men i brist på kritik av det ekonomiska systemet och produktionsförhållandena blir kulturella och ideologiska dimridåer gångbara. Politikerna försöker bortförklara sina misslyckanden och kapitalisterna gnuggar händerna.

Mot vänsterns anti-rasism ställer vi klasskamp

Mot allt detta måste vi - förutom en villkorslös solidaritet med utsatta grupper - ställa en knivskarp kritik av kapitalismen och klassanalys. Borgarklassen har allt att vinna på att vi splittras upp efter ras- nations- religions- eller kulturella linjer (liksom självklart också kön eller sexualitet etc).

Det är också klart att borgarklassen har ett mer förrädiskt ideologiskt vapen att sätta in för att förvirra oss och det är den borgerliga anti-rasismen, där vi skall bekämpa rasism med klassamarbete med olika borgerliga strömningar genom fronter eller liknande, eller med identitetspolitik där vi uppsplittrade som olika minoriteter skall bekämpa rasismen. Detta kan ibland låta frestande då dom uttryckligen tar ställning mot rasismen - men med samarbete med borgerliga strömningar kommer dom i verkligheten att försvaga oss och förhindra upprättandet av klassenhet och landa i ett humanitärt förkastande av rasismen på borgerlig grund.

Det vi istället måste arbeta för är att ena klassen på revolutionär grund där vi inte bara bekämpar rasismen utan också det som skapat rasismen, nämligen det kapitalistiska systemet självt. Vi kämpar för klassenhet inte på humanitära grunder utan för att det är en absolut nödvändighet för att kunna upprätta ett styrkeförhållande (är vi enade är vi många) på klar politisk grund. Det är bara så vi kan slå tillbaka alla ekonomiska angrepp som krigsförberedelserna kräver men också rasistiska kampanjer och i slutändan det kapitalistiska systemet självt.

Fortsättning nästa sida

Att bekämpa kapitalismens väg mot nästa världskrig

Den globala ekonomiska och politiska krisen fördjupas allt mer. Vi får ofta höra att denna kris började med finanskraschen 2007/2008 eller till och med med Covid. Men dessa var bara de senaste episoderna. Hela den kapitalistiska världsekonomin har haltat sig fram i decennier. Och idag hotas USA:s hegemoni av Kinas framväxt.

Andra världskriget var den dödligaste konflikten i historien. Mellan 70 och 85 miljoner liv förlorades. 1945 lovade politikerna att detta ”skulle aldrig mer ske”. Men här står vi igen. Med alla andra alternativ uttömda är vi tillbaka i samma situation, med stigande tullar och global kapprustning precis som före de två tidigare världskrigen.

50 krig pågår runt om i världen just nu. Inga av dem har mer strategiska konsekvenser än de i Ukraina och Palestina. Och dessa krigsfronter blir alltmer sammankopplade. Med kärnvapenhot i bakgrunden är detta den farligaste tiden sedan 1945. Det har inte rått någon brist på larmsignaler.

Chefen för *JP Morgan* varnade i oktober förra året för att "Tredje världskriget redan har börjat". Den brittiske arméchefen, general Sir Roly Walker, förutspådde förra året att tredje världskriget inte skulle bryta ut på riktigt förrän 2027 (av en slump en vecka före en ny försvarsöversyn!). Den strategiska försvarsöversynen, som publicerades den 2 juni, bekräftade att Storbritannien ”redan var i krig” mot Ryssland i cyber-sfären, så militärutgifterna kommer att stiga till 2,5% av BNP. Labour-regeringen har lovat att de så småningom kommer att bli 5% för att nå de nya NATO-målen.

"Vapen inte smör"

Allt detta sker i en svår tid för de brittiska statsfinanserna. Med en redan massiv räntekostnad (en kvarleva från bankräddningen 2008 och covid), och skattesatser högre än de någonsin har varit (förutom för de mega-rika) har de bara gett sig själva ett alternativ – ytterligare en attack mot arbetarklassen. Överallt i världen har arbetare fått en allt mindre andel av den nationella "kakan" i årtionden. Ändå måste politikerna försöka att "bevara marknadens förtroende" och skära ner på sociala utgifter. Starmers Labourparti är inget undantag. Nedskärningar i *Personlig Självständighetsersättning* (PIP) för funktionshindrade kommer att spara 2,5 miljarder pund och en halvering av biståndsbudgeten till 2027 kommer att spara cirka 6 miljarder pund, vilket är dåliga nyheter för (till exempel) de i Afrika som står inför svält till följd av klimatförändringarna. Storbritannien är det sjätte rikaste landet i världen men kan inte ens ta hand om sina utsatta medborgare. Utöver det "möts 1 av 7 personer i Storbritannien av hunger och svårigheter" (Trussell, välgörenhetsorganisationen för “food banks”). Det är nu 10 miljoner människor, inklusive de 4,5 miljoner barn som lever i "Dickensiansk fattigdom" enligt barnkommissionären. Samtidigt blir kapitalismens rika allt rikare överallt i världen och de mycket rika blir mega-rika, inklusive de inom vapenindustrin.

Vapenproduktion är bortkastad (icke produktiv) produktion i ekonomiska termer. Vapen kan inte ätas, och de skapar inte heller nytt värde. Om de säljs utomlands skapar de naturligtvis vinster för vapentillverkarna, men för kapitalismen som helhet representerar de ett totalt slöseri. Men i väntan på ett större krig finner våra härskare alltid pengar till upprustning. Vi har nått den punkten nu. Det är samma gamla val av "vapen, inte smör" som Göring presenterade 1936 när nazisterna startade sin fyraårsplan för krig. Enligt *Stockholms internationella fredsforskningsinstitut (SIPRI)*:

> *"Uppskattade globala militära utgifter steg för tionde året i rad 2024, till 2,7 biljoner dollar, drivet av kriget mellan Ryssland och Ukraina och andra väpnade konflikter och geopolitiska spänningar. Ökningen på 9,4 procent av de totala militärutgifterna under 2024 drev upp de uppskattade globala utgifterna till den högsta nivån som SIPRI registrerat."*
>
> (2025 SIPRI Yearbook)

Medan USA fortfarande är det land som spenderar mest på militären i världen (997 miljarder dollar 2024) och 3,2 gånger mer än andraplacerade Kina, har Ukrainakriget åstadkommit en massiv helomvändning i Tyskland. Inte bara har Merz-regeringen i princip gått med på siffran 5% av BNP, utan hävdar till och med att en upprustning kommer att återuppliva den krisande tyska ekonomin. På kort sikt kan han ha rätt. *Rheinmetall AG* som försörjde den tyska regeringen i två världskrig har tredubblat sitt börsvärde som ett resultat. De är inte ensamma.

Fortsättning nästa sida

Från förkastandet av nationalism till proletära initiativ - i Gaza och på andra håll

De israeliska värnpliktsvägrare som bränner sina inkallelsekort borde vara den tydligaste vittnesbörden om skillnaden på att vara sionist, vilket är en politisk ståndpunkt, och att vara jude, vilket i sig betyder allt och ingenting, eftersom varje folk sett som en helhet i varje fall genomkorsas av den enda splittring som alltid har räknats i mänsklighetens historia - den mellan de som exploaterar och de som blir exploaterade.

Det är därför som det är meningslöst att identifiera sig med sin nationalitet, när ens ställning här i världen bestäms av ens position i det samhälle man lever i. Det är därför som uppmaningen att desertera måste riktas på samma sätt till alla proletärer, inklusive palestinierna, med alla de svårigheter som det kan innebära i praktiken. Det måste helt enkelt sägas, och att säga det betyder inte att man är mindre motståndare till den politik som förs av staten Israeloch dess ledare och bödel Netanyahu. Om något så innebär det att identifiera sig med den egna klassen och inte gå hand i hand med sin borgarklass, att förneka den rätten att exploatera oss omedelbart efter den "nationella frigörelsen" ägt rum.

Förutsatt att vi alls kan tala om verklig befrielse så länge världen delas av de vallgravar som kallas gränser, som ställer de förtryckta mot varandra av skäl förklädda till religion, patriotism och territoriella anspråk, men som under ytan döljer det vanliga ruttna monstret, som kallas profit.

Att avsky det folkmord som den israeliska borgarklassen begår mot folket i Gaza innebär definitivt inte att man ser alla israeler som en enda grupp att klumpa ihop och hata. Inte heller att se grundandet av en ny stat som en lösning på alla motsättningar, och att det definitivt inte är Hamas eller den palestinska härskande klassen som riskerar sitt eget skinn, utan proletariatet i Gaza.

Inga av de proletärer, som drabbas av ett dubbelt förtryck: det från den utländska borgarklassen och deras egen, och som sedan "befriats" genom den nationella kampen, har gjort några framsteg på vägen mot ett samhälle baserat på jämlikhet: de har helt enkelt bytt herrar, såsom skett i de länder där nationell befrielsekamp varit framgångsrik.

Som kommunister, hur mycket vi än avskyr sionismen, vill vi att alla gränser (ett arv från den statliga formen av förtryck av borgarklassen) ska förstöras tillsammans med de flaggor och banér som vajar över dem.

Desertering – organisering – revolution är de slagord som måste lyftas fram överallt, inte nationalismens - oavsett av vilken variant det än må vara. Överallt, från Ukraina till Donbass, från Gaza till Baskien till Katalonien. Alla andra lösningar som hittills föreslagits syftar till att bevara och inte övervinna detta förkastliga samhälle.

- Proletariatet har inget Fosterland
- Internationalism - Revolution!

La vespa rossa - Battaglia Comunista
(Italiens affilerade av IKT)

Fortsättning *"Att bekämpa..."*

Vapentillverkare över hela världen gnuggar sina händer. Men Merz har gått längre och hänvisar till det ryska hotet mot Europa, och han kräver nu obligatorisk militärtjänst för unga tyskar.

Storbritannien, i egenskap av en ö som inte framgångsrikt invaderats på ett årtusende, är relativt sett säkrare, men Starmer uppgav att den senaste "försvars"-översynen inte bara handlade om hur "man överlever i denna nya värld utan också om att leda". Detta innebär militära äventyr över hela världen (under paraplyet för amerikanska imperialistiska mål). Se bara var "brittisk styrka" har synts mest under de senaste tre åren – stöd till israeliska och amerikanska attacker i Iran från RAF-basen i Akrotiri (Cypern), och skickat fartyg till Röda havet för att stödja den amerikanska flottan med att stoppa Houthiers försök att störa sjöfarten i solidaritet med Gazaborna. Och det är inte allt. Vid *BAE Systems*-varvet i Glasgow lovade Starmer att bygga så många som 12 nya atomdrivna ubåtar för att utöka kärnvapenprogrammet (med hjälp från USA).

Repression och motstånd

En del av driften mot krig utgörs av att krossa oppositionen mot det på hemmaplan. Detta kan redan ses i Ukraina, Ryssland och Israel, men statliga åtgärder mot anti-krigs-dissidenter behöver inte vänta tills krig börjat, vilket Trump demonstrerar i USA. I Storbritannien har dom statliga åtgärderna hittills antagit ett inslag av fars. Förbudet mot *Palestine Action* (som inte har dödat någon eller ens förstört någon byggnad) som en terroristorganisation efter att de tagit sig in på en RAF-bas och spray-målat stridsflygplan (precis som de tidigare hade gjort med Elbits vapenfabriker) är ett teckenpå vad som väntar. Och det är inget skämt. Människor som fredligt demonstrerade mot förbudet utan att nödvändigtvis stödja Palestine Actions politik arresterades också. Och kanske inte heller det tröstande ljudet från "Online Safety Act" är helt vad det verkar som eftersom delning av videor med polisbrutalitet nu kan blockeras som "våldsamt innehåll".

Sådana handlingar är den spetsiga änden av en väldigt grov kil. När ett fullskaligt krig bryter ut kommer repressionen och förtrycket att öka. Alla som motsätter sig denna drift mot imperialistiskt krig måste börja organisera sig inom arbetarklassen nu innan det är för sent. Världens arbetarklass är den enda klass som har ett gemensamt intresse av att sätta stopp för inte bara kriget, utan även det system som orsakar det.

Kapitalistklassen upprätthåller sin exploaterande position över oss på många sätt, alla baserade på en "söndra och härska"-politik för att bryta upp vårt enda vapen – vår kollektiva styrka. När de inte reducerar oss till isolerade individer på arbetsplatsen genom noll-timmarskontrakt eller falsk "egenföretagare"-status, utnyttjar de våra olika "identiteter". De kapitalistiska bedragarna från både vänster och höger spelar på skillnader i ras, kön, religiöst ursprung eller medborgarskapsstatus för att undergräva vår gemensamma sak. Dessutom spelar de alltid ut det nationalistiska kortet för att splittra löntagare som delar samma intressen världen över. Man måste kämpa för "sitt land", säger de till oss. Men vad är detta land, annat än det territorium där en eller annan uppsättning bossar utnyttjar oss? Som Marx för länge sedan noterade: "*Arbetare har inget land, man kan inte ta från dem vad de inte har*".

I detta sammanhang hyllar vi dem som har vägrat att delta i imperialistisk slakt i Ryssland, Ukraina, Israel och Gaza. Än mer, kan vi bara prisa modet hos dem som har gått längre och öppet vidtagit åtgärder för att uppvigla till desertering från krigsfronterna. De unga värnpliktiga i Israel som vägra att inkallas till IDF eftersom de inte vill "begå folkmord" eller de som ursprungligen stred tills de upptäckte vad det verkligen innebar och nu står inför fängelsedomar. Modiga är också de palestinier i Gaza som har demonstrerat mot den katastrof som Hamas har orsakat dem. Vi hyllar också de underjordiska oppositionella i Ukraina och Ryssland som skickar ut information om vad som verkligen händer, och de som offentligt har demonstrerat mot slakten på alla fronter. Dessa fördöms naturligtvis som "förrädare" av makthavarna.

Behovet en internationell politisk organisation

Hur beundransvärda de än är, måste vi gå bortom protester och små gruppers handlingar. För miljontals människor runt om i världen är kapitalistisk fred knappast mer uthärdlig än kapitalistiskt krig.

Vad vi behöver göra är att förändra systemet innan det förgör oss alla. Om inte de olika motstånden mot krig blir mer allmänna strider mot det system som orsakar det, kommer ingenting att förändras. Om vi ska skapa grunden för en hållbar existens måste en ny internationell och internationalistisk organisation uppstå ur motståndet mot krig och dess konsekvenser. Efter år av arbetarklassens reträtt kommer detta inte att bli lätt, men det finns redan tecken på att många har fått nog av sjunkande löner och försämrade arbetsvillkor.

Vissa internationalister, inklusive vi själva, har redan samlats i **"No War but the Class War" (NWBCW)-grupper** runt om i världen. Detta är inte en ny international –vilket bara kommer att uppstå ur mer omfattande strider – utan det är en plats för internationalistiska

arbetare att samarbeta. De delar inte bara information och råd, utan de anslutna kommittéerna försöker delta i olika former av klassmotstånd mot alla befintliga stater och deras strävan att dra oss in i ett nytt krig. Deras vägledande principer är:

***Mot kapitalism, imperialism och alla former av nationalism. Inget stöd till något nationellt kapital, ”mindre onda” stater eller nya stater i bildande.**

***För ett samhälle där stat, lönearbete, privategendom, pengar och produktion för profit är ersatt med en värld av fritt associerade producenter.**

***Mot de ekonomiska och politiska attacker som det nuvarande och kommande krig kommer att utsätta arbetarklassen för.**

***För arbetarklassens självständiga kamp, för bildandet av självständiga strejkkommittéer, stormöten och arbetarråd.**

***Mot förtryck och exploatering, för arbetarklassens enhet och att genuina internationalister samlas.**

Varför inte kontakta oss så kan vi sätta er i kontakt med närmaste kommitté? Eller ännu bättre, bilda en själva och delta i kampen! Vi har en värld att rädda.

Ovanstående artikel är hämtad från den aktuella upplagan (nr:72) av Aurora, bulletin från Communist Workers' Organisation.

Revolutionary Persperctives #26 ute nu! Kan beställas från oss, kompassgruppen@gmail.com

Fortsättning *"Rasismen splittrar..."*

När vi står tillsammans på stormöten eller i strejker och manifestationer frågar ingen var den som står bredvid dig är född. Det är därför som både rasism och borgerlig anti-rasism splittrar oss och förhindrar skapandet av denna klassenhet.

Vi måste ta upp kampen

I dagsläget sker detta för lite och på för låg nivå, men situationen är inte svart/vit och exempel på kamp och motstånd finns. Här i Sverige har nyligen *Wolt*-bud i Örebro strejkat vilt, arbetare på sjukvårdslagret *Medicarrier* (med många migrantarbetare) också har strejkat, vårdpersonal på St: Görans sjukhus hotat med massuppsägning och stoppat lönesänkningar, vidare så har tågpersonal ordnat utomfackliga stormöten i Mälardalen och vi minns även den vilda strejken på pendeltågen 2023, bara för att ta ett axplock. i Storbritannien har en våg av strejker bland städare och annan servicepersonal vid universiteten svept över landet med många gånger invandrade och inhemska arbetare sida vid sida, i Holland och Italien har migrantarbetare strejkat mot extrema förhållanden. Det är denna typ av strider som måste tas och intensifieras, spridas och solidarisera sig med varandra.

Som arbetare, oavsett om vi är "utländska" eller "infödda", ”svarta” eller ”vita” måste vi försöka inse våra gemensamma intressen. Det enda sättet att verkligen förbättra vår situation är att få slut på det profit-lystna system som överallt driver mänskligheten till konflikt och fattigdom. Är vi enade är vi många och kan bli en maktfaktor som kan slå tillbaka attackerna.

Vi måste svara på rasism och splittrings-politik med klassens enighet! Sanningen är att en kapitalistisk värld alltid kommer vara en värld av förtryck och olika status som förhindrar frihet och möjligheter för människor. Därför måste vi också koppla kampen för våra levnadsvillkor idag till en strävan efter att avskaffa kapitalismen och skapa en värld utan stater, nationsgränser, pengar, lönearbete och klasser. I denna kamp har vi inga allierade i dagens partier och fackföreningar utan måste skapa våra egna organ för klassmakt och i förlängningen en revolutionär organisation, ett verkligt klassparti.

En annan värld, fri från utsugning, förtryck och rasism är möjlig - låt oss ta kampen som klass!

Kompass-Gruppen

Internationalistiska Kommunistiska Tendensen står för:

Ett globalt samhälle där produktion sker utifrån behov och inte profit (och därmed är hållbart), där stat, nationsgränser och pengar har avskaffats, där kollektiv makt utövas genom klass-gemensamma organisationer så som arbetarråd. Detta måste innebära ett aktivt, dagligt deltagande av majoriteten med inriktning på allas gemensamma intressen. Först då kan världen bli av med kapitalistiska avkommor som fattigdom, hunger, förtryck och krig: vi kallar det kommunism men denna vision har ingenting gemensamt med den stalinistiska statskapitalismen och det gamla sovjetunionen.

För att nå dit arbetar vi för att skapa en internationell proletär politisk organisation: ett 'parti' i brist på ett bättre ord: inte som en väntande regering utan som en guide i kampen för en ny värld. Vi påstår oss inte på något sätt själva vara det partiet men vi siktar på att vara ett av de element som kommer att behöva komma samman för dettas bildande. I takt med att arbetarklassen mer och mer ställs inför konsekvenserna av sönderfallet av det kapitalistiska systemet kommer den behöva enas och konfrontera den kapitalistiska makten.

Vi konkurrerar inte med andra organisationer men strävar efter att enas kring ett tydligt överenskommet politiskt program för att bereda vägen för majoriteten av världens befolkning, jordens expoaterade, för att störta det kapitalistiska systemet och dess blodiga imperialistiska aptit.